

Sygn. akt XIV C 1068/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2023 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny

z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant sekr. sąd. Agnieszka Oszcypała

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2023 roku w Pile

sprawy z powództwa (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

przeciwko **J. R. (R.)**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego J. R. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 95.076,17 zł (dziewięćdziesiąt pięć tysięcy siedemdziesiąt sześć złotych siedemnaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:
  - a) 85.999,90 zł od dnia 7 maja 2020 roku do dnia zapłaty;
  - b) 9.076,27 zł od dnia 12 maja 2020 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 10.245,60 zł (dziesięć tysięcy dwieście czterdzieści pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.
3. Zasądza od Skarbu Państwa-Sąd Okręgowy w Poznaniu na rzecz radcy prawnego J. K. Radcy Prawnego w P. 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego z urzędu.

J. Grudziński

Sygn. akt XIV C 1068/20

Uzasadnienie wyroku z dnia 9 listopada 2023 r.

co do punktu 1. i 2.

Pozwem z dnia 27 listopada 2020 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. R. na rzecz powoda kwoty 95.076,17 zł, na którą składają się następujące należności:

- 1) 85.999,90 zł tytułem należności głównej;
- 2) 7.406,57 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału w wysokości 85.999,90 zł za okres od 18 lipca 2019 r. do 6 maja 2020 r. według stopy procentowej w wysokości 7,49 % w skali roku,

3) 1.669,70 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia następnego po dniu wystawieniu wyciągu z ksiąg banku, tj. od dnia 7 maja 2020 r. do dnia zapłaty oraz skapitalizowanych odsetek umownych oraz kosztów, opłat i prowizji tj. łącznie od kwoty 9.076,27 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przypisanych, w tym przepisanych kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty oraz o uwzględnienie w niniejszym postępowaniu kosztów poniesionych przez powoda w umorzonym postępowaniu upominawczym prowadzonym przed Sądem Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny pod sygnaturą akt Nc-e 689196/20.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Na rozprawie dnia 12 października 2023 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony postępowania w dniu 17 września 2007 r. zawarły umowę odnawialnego kredytu konsumpcyjnego dla posiadaczy e-konta.

Kredyt został udzielony na wniosek pozwanego na kwotę 6.500 zł z przeznaczeniem na dowolny cel konsumpcyjny (§ 1 umowy). Kredyt został postawiony do dyspozycji kredytobiorcy w dniu 18 września 2007 r. (§ 3 umowy).

Umowa została zawarta na czas określony 12 miesięcy, od dnia postawienia kredytu do dyspozycji kredytobiorcy, z tym zastrzeżeniem, że umowa zostanie automatycznie przedłużona o kolejne 12 miesięcy, przy zachowaniu dotychczasowej kwoty kredytu pod warunkiem należytego wykonywania przez kredytobiorcę obowiązków wynikających z wiążącej strony umowy. Kredytobiorca może zrezygnować z automatycznego przedłużenia czasu obowiązywania umowy powiadamiając o tym bank najpóźniej na 7 dni przed upływem czasu obowiązywania umowy (§ 2 umowy).

Splata całości lub części kredytu w okresie obowiązywania niniejszej umowy powodowało jego odnowienie o dokonana spłatę kwoty przyznanego kredytu. Spłata kredytu miała następować z każdego wpływu środków na wskazany w umowie rachunek, pomniejszonego o kwoty egzekwowane na mocy prawomocnych tytułów wykonawczych (§ 5 umowy).

Kredyt oprocentowany został według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 0,15 % w stosunku rocznym (§ 6 umowy).

Zgodnie z łączącą strony umową kredytu do obowiązków kredytobiorcy należało min. dokonywanie spłaty kredytu wraz z odsetkami i innymi należnościami ubocznymi w ustawowym terminie oraz powiadamianie banku o każdej zmianie danych osobowych zawartych we wniosku, w szczególności zaś adresu zamieszkania (§ 10 umowy).

Kredytobiorca mógł w każdym czasie wypowiedzieć niniejszą umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania wynikające z niniejszej umowy stałyby się wymagalne, a kredytobiorca obowiązany byłby do niezwłocznego spłacenia wykorzystanej części kredytu wraz z należnymi odsetkami i innymi należnościami ubocznymi (§ 17 umowy).

/dowód: umowa odnawialnego kredytu konsumpcyjnego z dnia 17 września 2007 r. (k.31-36)/

Aneks do umowy z dnia 27 lutego 2018 r. pozwany podniósł kwotę udzielonego kredytu do kwoty 45.000 zł. Kolejny aneks do umowy z dnia 21 lipca 2018r. pozwany ponownie podniósł kwotę kredytu tym razem do kwoty 86.000 zł.

/ dowody: aneks do umowy kredytu odnawialnego z dnia 27 lutego 2018r. (k. 43-47), aneks do umowy kredytu odnawialnego z dnia 21 lipca 2018r. (k. 48-52)/

Pozwany zaprzestał spłaty zadłużenia, w związku z powyższym powód pismem z dnia 19 sierpnia 2019r. wezwał powoda do spłaty zaległości w terminie 14 dni od odebrania wezwania do zapłaty. W wezwaniu do zapłaty pozwany został pouczone o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni od odebrania wezwania do zapłaty.

/dowody: elektroniczne zestawienie operacji (k. 74- 176), wezwanie do zapłaty z dnia 19 sierpnia 2019r. (k. 175)/

Z uwagi na to, że pozwany nadal nie spłacał zadłużenia, powód pismem z dnia 19 listopada 2019 r. dokonał wypowiedzenia łączącej strony umowy. W wypowiedzeniu umowy pozwany został pouczone, że okres wypowiedzenia umowy jest liczony od dnia odebrania pisma przez pozwanego i wynosi on 2 miesiące. Pozwany został pouczone również o tym, że musi najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia spłacić całość zobowiązania tj. całość kapitału, odsetki, opłaty i prowizje wraz z kosztami działań windykacyjnych.

/dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 19 listopada 2019r. (k. 182)/

Zarówno przesyłka polecona zawierająca wezwanie do zapłaty jak i wypowiedzenie umowy kredytu, nie zostały doręczone pozwanemu (przesyłki podwójnie awizowano).

Wezwanie do zapłaty z dnia 19 sierpnia 2019 r. jak i wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 19 listopada 2019r. zostały wysłane na adres wskazany przez pozwanego tj. ul. (...), W.. Pozwany zamieszkuje pod w.w. wskazanym adresem od 2018 r. do chwili obecnej (zgodnie z deklaracją samego pozwanego).

Zgodnie z przedłożoną dokumentacją pocztową, zwrot korespondencji nie nastąpił w związku z błędnym adresem, tylko z uwagi na jej niepodjęcie w terminie.

Pozwany prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą, polegającą na renowacji elewacji i dachów i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 4.000-5.000 zł netto miesięcznie. Pozwany zamieszkuje wspólnie z żoną i dwójką małoletnich dzieci w wynajmowanym mieszkaniu. Żona pozwanego pracuje jako technik weterynarii i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości minimalnej krajowej.

/dowód: przesłuchanie pozwanego na rozprawie dnia 25 sierpnia 2022r. (k 273-274), przesłuchanie pozwanego na rozprawie dnia 12 października 2023r. (k. 316-317)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następującej oceny zebranego w sprawie materiału

Na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Sąd przyjął bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwany przyznał, uznając, że przyznanie nie budziło wątpliwości, bądź których nie zanegował, ponieważ twierdzenia te znajdowały oparcie w okolicznościach sprawy, a nie pozostawały sprzeczności ze stanowiskiem strony milczącej i z wynikami rozprawy.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne jako nie budzące wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą.

Stosownie do art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r. (V CZ 12/2004, nie publ.) bankowe dokumenty elektroniczne na podstawie ww. przepisu, traktować należy na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego. Powód przedłożył wydruki swych dokumentów istniejące w formie elektronicznej m.in. wyciągi bankowe, wykaz szczegółowego rozliczenia kredytu. Dokumenty te Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie

budziły one zastrzeżeń co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów.

Pozwany zeznawał w sposób jedynie częściowo wiarygodny. Za wiarygodne Sąd uznał twierdzenia pozwanego w zakresie w jakim pozwany wskazał, że dwukrotnie zwiększył limit udzielonego mu kredytu. Za wiarygodne Sąd uznał również twierdzenia pozwanego, że od 2018 r. pozwany nie zmienił swojego miejsca zamieszkania i do chwili obecnej zamieszkuje w tym samym miejscu tj. w W. przy ulicy (...). Za wiarygodne Sąd uznał również twierdzenia pozwanego w zakresie w jakim opisywał on swoją obecną sytuację życiową i finansową. Powyższe twierdzenia pozwanego znajdują poparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Za niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia pozwanego, w zakresie w jakim pozwany podnosił, że kontaktował się z bankiem celem spłaty zadłużenia. Twierdzenia pozwanego w tym zakresie nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany w istocie nie przeciwstawił roszczeniu powoda żadnych zarzutów, które zasługiwałyby na uwzględnienie.

Ponadto wysokość dochodzonego roszczenia, oraz prawidłowość rozliczania dokonywanych przez Bank wpłat (zgodnie z postanowieniami umowy) w świetle przedłożonych dokumentów, w ocenie Sądu została należycie wykazana przez powoda.

Zgodnie z art. 69 ust.1 ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Do ustawowych wymogów treści należy m.in. określenie zasad i terminu spłaty, wysokości oprocentowania i warunków jego zmiany, warunków rozwiązania umowy. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę. Istotną cechą tej umowy jest jej charakter wzajemny w rozumieniu art. 478 § 2 k.c. Ekwiwalentem świadczenia banku, polegającego na oddaniu do dyspozycji na czas oznaczony określonej kwoty pieniężnej, jest zapłata odsetek i prowizji, niezależna od obowiązku zwrotu wykorzystanego kredytu. Ten rodzaj i zakres ekwiwalentu przesądza również o odpłatnym charakterze umowy kredytu.

Umowa kredytu jest umową dwustronnie zobowiązującą, ze względu na fakt, że obie strony umowy zaciągają zobowiązania. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, że (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanym J. R. umowę odnawialnego kredytu konsumpcyjnego dla posiadaczy eKONTA w dniu 17 września 2007 r.

Kolejno aneksami z dnia 27 lutego 2018 r. oraz z dnia 21 lipca 2018 r. kwota udzielanego pozwanemu kredytu była zwiększana i ostatecznie została podwyższona do kwoty 86.000 zł.

Powód swoje zobowiązanie wykonał i udostępnił pozwanemu kwotę limitu kredytu określoną w umowie stosownie do jej postanowień, jak i późniejszych aneksów do umowy.

Pozwany podnosił, że pod aneksami do umowy zwiększającymi kwotę kredytu nie widnieją jego podpis. Jednak wyraźnie podkreślić należy, że na rozprawie dnia 25 sierpnia 2022r. pozwany przyznał, że dwukrotnie zwiększał limit udzielonego mu kredytu (k. 273). Tym samym pozwany sam sobie zaprzeczył.

W tym miejscu wskazać należy, że pod drugim i zarazem ostatnim aneksem w niniejszej sprawie widnieje wyraźny podpis pozwanego (k.53), a na rozprawie dnia 12 października 2023 r. po okazaniu dokumentu przez Sąd pozwany przyznał, że podpis należy do niego.

W związku z tym, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że łączna kwota kredytu udzielonego pozwanemu wynosiła 86.000 zł.

Brak udowodnienia przez stronę powodową podpisu pozwanego na 1 aneksie do łączącej strony umowy tj. aneksie z dnia 27 lutego 2018r. ma zdaniem Sądu marginalne znaczenie dla niniejszej sprawy.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy prawo bankowe, oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej. Przepis ten wyrażne nawiązanie do treści art. 60 k.c., zgodnie z którym, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Prawo bankowe, zezwalając na składanie oświadczeń woli związanych z dokonywaniem czynności bankowych w postaci elektronicznej, idzie jeszcze dalej i w art. 7 ust. 3 wskazuje, że jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, uznaje się, że czynność dokonana przez złożenie oświadczenia woli w formie elektronicznej spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności.

W aneksie numer (...), brakuje ostatniej strony, zawierającej podpisy stron, co jest uchybieniem ze strony powodowej, ale nie powoduje nieważności ustaleń poczynionych przez Sąd, albowiem pod ostatnim aneksem widnieje podpis pozwanego, co poświadcza wysokość dochodzonego roszczenia, a pozwany sam przyznał, że dwukrotnie zwiększył limit udzielonego mu kredytu.

W ocenie Sądu mimo zastrzeżeń pozwanego strona powodowa przedłożonymi dokumentami, wykazała wysokość jego zobowiązania odnośnie wszystkich poszczególnych kwot roszczenia. Podnieść należy, iż zgodnie z art. 6 k.c. obowiązek wykazania wysokości roszczenia spoczywa na powodzie, który winien przedstawić wyliczenie dochodzonej należności w sposób umożliwiający kontrolę przeprowadzonych wyliczeń. Strona powodowa przedłożyła umowę kredytową z aneksami, zawierającą szczegółowe postanowienia umowne, w tym sposób i okoliczności w jakich bank mógł naliczyć odsetki umowne i karne. Przedstawiła wypowiedzenie umowy kredytowej, wezwania do zapłaty, w których również dokładnie określono zadłużenie pozwanego, wskazując osobno kwoty należności głównej i odsetek.

W związku z zarzutem pozwanego co do braku wykazania wysokości wierzytelności bank przedłożył dodatkowe elektroniczne zestawienie operacji bankowych z konta pozwanego. W pozwie, strona powodowa dokładnie przedstawiła też na jakiej zasadzie, według jakiej stopy procentowej i od jakich kwot naliczyła odsetki. Ponadto strona powodowa przedłożyła wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, z którego również wynika zaległość pozwanego wobec banku. W ocenie Sądu, strona powodowa – zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. – wykazała istnienie i wysokość zadłużenia pozwanego, a jednocześnie pozwany, nie przedstawił na tą okoliczność przeciwdowodu, który podważałby wyliczenia strony powodowej, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości.

Pozwany kwestionując wyliczenia zadłużenia strony powodowej, poprzestał tylko na swoich twierdzeniach, nie zgłaszając żadnego przeciwdowodu na poparcie tego zarzutu. Tezy pozwanego kwestionującego roszczenie banku co do wysokości pozostały zatem gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami.

Ponadto zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, limit kredytowy, nie zostałby po raz kolejny zwiększony gdyby, pierwszy aneks nie został zawarty w sposób prawidłowy.

Nie ulegało również wątpliwości Sądu, że pozwany nie wykonał ciążącego na nim obowiązku w zakresie zwrotu kwoty udzielonego kredytu wraz z oprocentowaniem i kosztami jego udzielenia w oznaczonych terminach spłaty. Z uwagi na nieterminowe regulowanie przedmiotowej zaległości przez pozwanego przedmiotowa umowa została przez powoda zasadnie i skutecznie wypowiedziana.

Pozwany twierdził, że powód nie wypowiedział pozwanemu skutecznie umowy kredytowej i nie przeprowadził wobec niego postępowania upominawczego, które powinno poprzedzać wypowiedzenie umowy kredytowej.

Przeprowadzone w sprawie dowody w sposób oczywisty zaprzeczają tym zarzutom.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wbrew twierdzeniom pozwanego, zarówno wezwanie do zapłaty jak i wypowiedzenie umowy łączącego strony kredytu zostało wysłane na prawidłowy adres, pod którym pozwany zamieszkuje od 2018 r. do chwili obecnej (zgodnie z deklaracją pozwanego).

Biorąc pod uwagę, że z przedstawionego do akt dokumentu (kserokopii zwróconych przesyłek) wynika, że zwrot korespondencji nie nastąpił w związku z błędnym adresem, tylko z uwagi na jej niepodjęcie, mimo powiadomienia adresata o takiej możliwości, Sąd nie znalazł podstaw, by uznać, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy.

Zdaniem Sądu, niemożność doręczenia przesyłki pod adres wskazany przez osobę zobowiązaną, wiąże się z ryzykiem dla tej osoby. Niewątpliwie w skrzynce odbiorczej pozwanego pozostawiono dokument w postaci awizo pocztowego, z którego wynikał obowiązek odebrania niniejszej przesyłki. Zatem nawet w przypadku niemożności odebrania jej w terminie, pozwany mógł podjąć starania celem uzyskania od banku informacji o treści kierowanej do niej poleconej korespondencji, czego jednak nie uczynił.

W tej sytuacji, Sąd przyjął domniemanie, że pozwany dowiedział się o treści skierowanego do niego oświadczenia woli. Jak bowiem stanowi art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W przeciwnym razie, istniałaby możliwość uniknięcia odpowiedzialności osób zobowiązanych wobec kredytodawcy przez unikanie odbioru korespondencji i uniemożliwienie wypowiedzenia umowy.

Zgodnie z art. 75 c ust. 1 prawa bankowego, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (art. 75c ust. 2 i 3).

Powód załączył do akt sprawy skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 18 września 2019r. Zdaniem Sądu to wezwanie spełnia wymogi przewidziane w art. 75 c ust. 1 i 2 prawa bankowego.

Również wypowiedzenie umowy kredytu spełniało ustawowe wymogi oraz dawało pozwanemu korzystne rozwiązanie w postaci możliwości dobrowolnego uregulowania zadłużenia w terminie 2 miesięcy od dnia odebrania wypowiedzenia umowy.

W związku z powyższym kredyt stał się wymagalny w całości, a udzielający jej uzyskał prawo naliczania odsetek karnych.

Reasumując, Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości, a w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw, aby pozwany mógł zwolnić się od odpowiedzialności za swoje zadłużenie wobec powodowego Banku.

Mając na uwadze powyższe, w punkcie 1 wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 95.076,17 zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona,

należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (art. 481 § 2 zd. 1 k.c.).

W związku z powyższym uznać należało, że ustawowe odsetki za opóźnienie od kapitału kredytu tj. od kwoty 85.999,90 zł winny być naliczane za okres od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg banku tj. od dnia 7 maja 2020r. do dnia zapłaty.

Natomiast odsetki ustawowe należne od skapitalizowanych odsetek umownych oraz kosztów opłat i prowizji tj. łącznie od kwoty 9.076,27 winny być naliczane za okres od dnia wytoczenia powództwa tj. od dnia 12 maja 2020r. do dnia zapłaty.

Stosownie do treści art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Pozwany wniósł, w przypadku uwzględnienia powództwa, o rozłożenie zasądzonych roszczenia na raty .

Komentowany przepis przewiduje jedną z zasad orzekania zwaną "moratorium sędziego". Jej zastosowanie pozwala na oznaczenie sposobu spełnienia świadczenia w sposób odmienny niż to wynika z odpowiednich przepisów prawa materialnego.

Kodeks postępowania cywilnego nie precyzuje, co należy rozumieć pod pojęciem „szczególnie uzasadnionego wypadku”. Przyjmuje się, że okoliczności, które uzasadniają wyjątkowość danej sytuacji mogą wynikać z szeroko rozumianego stanu majątkowego i rodzinnego pozwanego.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do rozłożenia świadczenia pozwanego na raty. Pozwany jest osobą czynną zawodową, osiągająca stałe dochody. Przede wszystkim dotychczasowa postawa pozwanego (brak dobrowolnej spłaty zaciągniętych świadczeń kredytowych, liczne zadłużenia) nie daje zdaniem Sądu żadnej gwarancji, na to, że pozwany będzie spłacał zasądzone raty.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Na przedmiotowe koszty złożyła się uiszczona przez powoda opłata od pozwu – 4.754 zł, koszty doręczenia komorniczego – 74,60 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł, koszty zastępstwa procesowego- 5.400 zł, co daje łącznie kwotę 10.245,60 zł

W związku z powyższym, w punkcie drugim wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.245,60 zł tytułem kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jacek Grudziński